

**Acte d'investidura
de la Dra. Amal Hadweh
com a doctora *honoris causa*
de la Universitat Politècnica de Catalunya**

**UNIVERSITAT POLITÈCNICA
DE CATALUNYA
BARCELONATECH**

Campus d'Excel·lència Internacional

Acte d'investidura de la
Dra. Amal Hadweh
com a doctora *honoris causa*
de la Universitat Politècnica
de Catalunya·BarcelonaTech

10 de novembre de 2016

UNIVERSITAT POLITÈCNICA
DE CATALUNYA
BARCELONATECH

Campus d'Excel·lència Internacional

Imprès en paper amb certificació FSC (distintiu de garantia de qualitat ambiental)

Servei de Comunicació de la UPC, 2016 (9616)

Índex / Table of contents

Ordre de l'acte d'investidura /	5
<i>Order of the award ceremony</i>	15
Elogi dels mèrits de la Dra. Amal Hadweh, per la Dra. Lourdes Reig /	7
<i>Oration for the Dr Amal Hadweh by the sponsor, Dr Lourdes Reig</i>	17
Discurs pronunciat per la nova doctora <i>honoris causa</i> , Dra. Amal Hadweh /	10
<i>Acceptance speech by Dr Amal Hadweh</i>	20

Ordre de l'acte d'investidura

Benvinguda del rector de la Universitat Politècnica de Catalunya · BarcelonaTech, Prof. Enric Fossas.

Lectura de l'acord del Consell de Govern, a càrrec del secretari general, Dr. José M. Sallán.

Laudatio de la padrina, Dra. Lourdes Reig.

Acte solemne d'investidura de la Dra. Amal Hadweh com a doctora *honoris causa* per la Universitat Politècnica de Catalunya · BarcelonaTech.

Discurs de la nova doctora *honoris causa*, Dra. Amal Hadweh.

Paraules del rector, Prof. Enric Fossas.

Interpretació musical.

A round of three country dances in one, de Thomas Ravenscroft

Per tu jo cantaria, de Marianne Meystre

Gaudeamus Igitur, harmonització de Cornel Arany

Interpretacions musicals a càrrec de la Coral Gaudeamus de l'EEBE, la Coral del Parc Mediterrani de la Tecnologia, el Cor Ol·lari de l'FME i la Coral Arquitectura.

Gaudeamus Igitur

Gaudeamus igitur,
iuvenes dum sumus. (bis)
Post iucundam iuventutem,
post molestam senectutem,
nos habebit humus.

Vivat Academia,
vivat professores.
Vivat membrum quodlibet,
vivat membra quaelibet,
semper sint in flore.

Gaudeamus igitur,
iuvenes dum sumus. (bis)
Post iucundam iuventutem,
post molestam senectutem,
nos habebit humus.

Elogi dels mèrits de la Dra. Amal Hadweh

per la Dra. Lourdes Reig
Universitat Politècnica de Catalunya · BarcelonaTech

ELS ESPAIS PER AL CANVI

L'espai entre una idea i un canvi ens sembla sovint una distància inabastable.

Als nostres ulls, la realitat pot semblar tan complexa i enrevesada que el risc de la paràlisi, de la no-acció, és un cant de sirena del tot versemblant en el soroll multicanal de la quotidianitat. No fer res perquè no es pot fer res. És el cant, la lletania de la resignació.

Tanmateix, creiem que cal assolir la consciència que el camí entre la idea i el canvi –i sobretot m'estic referint al canvi entès com la transformació de la societat– és un camí construït de petites accions de les quals poden ser responsables moltes persones.

Cal dir que en aquesta autopista que separa la idea de canvi del canvi en si mateix, algunes accions encaixen a la perfecció. Són les accions de grans homes i dones que ens fan avançar quilò-

metres. Però el més habitual és que la via que ens porta a fer progressar el món sigui tan sols un camí de cabres àrid i costerut... La majoria de les accions només ens faciliten la continuïtat per poder fer una altra passa, una llamborda tosca que implica uns pocs mil·límetres de progrés.

El camí és llarg i s'entreté en ziga-zagues.

Si hagués de definir la Sra. Amal Hadweh, diria que és una activadora de canvis, una persona que al llarg de la seva vida ha anat posant fragments de material per aconseguir un món millor. En el seu cas per assolir la pau en un dels territoris més violents del planeta.

Nascuda a Palestina, va començar la seva carrera professional com a professora d'anglès a la zona del West Bank. A la dècada dels noranta, començà a treballar a la UNRWA, l'agència de les Nacions Unides que l'Assemblea General de l'ONU va crear el 1949 amb l'objectiu de proporcionar suport a l'emergència que

vivia ja aleshores la població palestina refugiada, en total 5 milions de persones, que representen un terç de tots els refugiats reconeguts com a tals per les Nacions Unides a tot el món i que actualment viuen en camps a Jordània, al Líban, a Síria i als territoris ocupats de Gaza i Cisjordània.

La condició de refugiat, el lamentable destí d'haver de deixar la terra pròpia en un *impasse* interminable, ha deixat de ser un episodi individual. Avui és una crisi de consciència col·lectiva per als estats que retransmeten en directe els informatius. Tenim exemples molt propers de com els estats esdevenen erràtics quan es tracta d'acollir persones que fugen de la guerra i de la misèria i que queden instal·lades en un llimb que margina els seus drets, la seva condició humana.

Deixeu-me dir que és un orgull recordar que en aquest escenari erràtic dels estats, les universitats i molts altres ens de la societat civil hem fet passes endavant oferint allò que tenim per acollir aquestes persones. En concret, aquells que fugen de la guerra a Síria o de Palestina.

I deixeu-me dir també que la crisi de les consciències no pot restringir-se a la duració de la presència dels refugiats en els teletenícies. Des de la UPC contribuïm a l'acollida de persones refugiades, al mateix temps que organitzem activitats de sensibilització i difusió.

Com deia, en aquest context, Amal Hadweh ha treballat per a les Nacions Unides en un entorn de conflicte permanent. En els inicis de la seva carrera, ocupa a l'Agència posicions gerencials, organitzatives, que acaben afectant els 4.000 treballadors de l'Agència a la zona. Després passa a tenir responsabilitats en programes per millorar la salut mental dels refugiats i finalment esdevé responsable d'un dels programes que tenen a veure amb el desenvolupament dels Objectius del Mil·lenni. En concret, gestiona el dia a dia del projecte de gènere. Conduïx la integració del gènere en els departaments de la UNRWA, esdevé mem-

bre del comitè del grup de treball sobre gènere i comença a aprofundir en temàtiques que vinculen el gènere, la consciència i la violència contra les dones amb la comunicació, especialment, com a instrument transformador.

Paral·lelament, Hadweh treballa amb les dones palestines per tal d'ajudar-les a desenvolupar habilitats que els permetin assolir noves quotes de poder polític i econòmic, i, a la vegada, integrar eines per combatre la violència domèstica que sovint pateixen a la llar.

Està convençuda que les dones han de tenir un paper rellevant en la construcció de la pau i tracta d'apoderar aquelles dones que poden liderar les seves comunitats i, amb elles, desbrossar una via per assolir la pau mitjançant el diàleg. Ella mateixa n'és un exemple, d'aquest apoderament polític de les dones, en un país on la presència femenina en els àmbits de poder és molt reduïda. Quasi heroica.

Per a això, la Sra. Hadweh és l'ànima d'un projecte en el qual les dones israelianes i palestines participen en activitats per dialogar i treballar juntes per aconseguir la pau.

La comunicació no violenta esdevé un dels eixos d'aquesta activitat. Es tracta de reconduir les postures enfrontades durant un conflicte cap a un entorn de diàleg fent servir tècniques com el *win-win*, la resolució de conflictes posant el focus només en les parts que l'integren o el desenvolupament entre les persones de les tècniques de negociació, de conciliació i de mediació.

En aquest context de conflicte continuat, de guerra, la Sra. Hadweh ha fet de la seva carrera un catalitzador del canvi social que incideix sobre aquelles persones a les que normalment es reserva només el paper mut de les víctimes en un conflicte: les dones i els nens. Amb aquests últims ha desenvolupat, per exemple, una línia d'acció dirigida a integrar la comunicació no violenta en l'atmosfera de les escoles palestines i israelianes.

La Sra. Hadweh és part activa de la seva comunitat. Integrant del Board of Trustees de la Bethlehem University, des de 2012 forma part del Beit Jala Municipal Council, on ha participat en l'estratègia de la ciutat per desenvolupar l'economia, les infraestructures, el turisme i especialment l'apoderament de les dones en aquesta petita ciutat, on conviuen més de 15.000 persones.

Professora de la Universitat Al-Quds, és impulsora del projecte Palestinian-Israeli Women's Dialogue de l'Israeli-Palestinian Center for Research and Information, un *think tank* format per població israeliana i palestina que té com a objectiu crear nous conceptes que enriqueixin els discurs sociopolític permetent un espai de retrobament entre les dues comunitats, i representa Palestina en el grup Diàleg Internacional palestinoisraelià.

Mestra, formadora als camps de refugiats, regidora, comunicadora, activista..., la Dra. Amal Hadweh ha impulsat activament dos instruments que es mostren com a contundents motors de canvi: l'apoderament de les dones i l'ús del diàleg com a fórmula per superar els conflictes, per arribar a la pau. Això ho fa a través de l'educació, treballant competències de lideratge, habilitats comunicatives i de gestió, i sempre adaptant-se al nivell formatiu de les dones amb qui treballa.

Preparant aquesta *laudatio* vaig demanar a l'Amal de què se sent més orgullosa en la seva carrera professional. Ella em va explicar

que de contribuir a transformar la societat en la qual viu, de ser el que ella va anomenar una *peace builder*, una constructora de la pau.

Aquest simbolisme de la seva activitat per transformar el món ens ha portat avui aquí. Per sort, com ella, com Amal Hadweh, milers, milions de persones a tot el món actuen cada dia i posen una peça més en la calçada abrupta que ens porta a canviar les coses. En nom de la UPC, volem reconèixer tota aquesta acció silenciosa de moltes persones en la figura d'Amal Hadweh.

M'ha semblat adient rescatar per a avui els versos de Lluís Llach en el seu àlbum *Temps de Revoltes*. És un fragment d'una cançó titulada "Els trens de Kosovo", un tren infernal que en aquesta cançó procedeix de la ciutat albanesa però que pot tenir estacions d'origen a països com Síria, Burundi, Sierra Leone... Un tren pater que en la treva meteorològica ha creuat l'Estret en direcció a un centre d'internament:

**Tornen els trens d'un temps que tots pensàvem lluny,
i ens desperta el "traquetteig" de rodes i de llops,
la negror d'un temps que és a tan a prop,
la vergonya per no haver dit: PROU.**

Moltes gràcies.

Discurs pronunciat per la nova doctora *honoris causa*, Dra. Amal Hadweh

Senyores i senyors,

Avui és un dia important, no només per a mi sinó també per a la meua família i el meu país. Em sento molt honrada de ser aquí. Aconseguir aquest títol de doctora *honoris causa* és una cosa que probablement somiava; mai no m'havia passat pel cap que es faria realitat.

Em sento molt privilegiada de rebre aquest títol de doctora *honoris causa* d'una universitat que juga un paper tan important en el desenvolupament del potencial i el talent de desenes de milers d'estudiants que provenen de tantes diferents parts del món. La UPC ha crescut fins a esdevenir una de les 400 millors universitats del món segons el rànquing de Xangai de 2016.

Sóc aquí per representar la meua gent, a saber, els refugiats, que sempre necessiten suport i ajuda. Ser dona i treballadora de l'ONU que serveix als refugiats i al meu país demostra que les dones poden crear el canvi, servir a les comunitats i difondre la pau que ens falta. Sóc d'un poble que ha perdut terres, seguretat, pau i el dret a la lliure circulació, però no he perdut l'esperança en el futur i en el treball humanitari i pacífic.

Avui sóc aquí per enviar missatges de pau que necessitem al nostre país i el missatge de la tasca humanitària. Sóc aquí per parlar no només de la importància de la tasca humanitària que he fet, sinó també sobre les accions que són necessàries per impactar positivament en les realitats dels refugiats i els palestins en general.

No sóc l'única guanyadora avui; comparteixo aquest reconeixement amb la meua organització la meua organització, la United Nations Refugee and Works Agency (UNRWA), que representa l'esperança per a molts refugiats palestins a l'Orient Mitjà. Els serveis de l'Agència inclouen educació, salut, serveis humanitaris i socials, serveis d'infraestructures i de millora dels campaments, les microfinances i l'assistència d'emergència, fins i tot en temps de conflicte armat. L'Agència no només serveix els refugiats palestins, sinó que també els apodera fins que es pugui arribar a una solució justa a la seva difícil situació.

Des de la seva creació, la UNRWA ha donat a les refugiades palestines l'oportunitat d'aprendre i treballar. Sóc aquí per representar les dones palestines que passen la major part del seu temps servint a les comunitats, ensenyant, protegint els drets

dels palestins i construint la pau amb els mecanismes de resiliència que tenen.

Estic molt orgullosa de l'Agència, que dóna veu als refugiats en una situació de crisi i conflicte. Els nostres refugiats palestins són considerats un dels grups més educats en la nostra societat, i això és a causa de la UNRWA. Puc expressar els meus sentiments de felicitat quan em trobo o veig els membres de la comunitat de refugiats que serveixo assumint alts càrrecs i posicions de lideratge al nostre país. Tots nosaltres, amb l'ajuda de la comunitat internacional i la societat global, hem de treballar junts per crear el canvi i promoure la pau a través del nostre treball i dedicació.

Tinc sentiments barrejats de felicitat, esperança i tristesa quan veig i toco el fort desig per la vida i la pau dels palestins, especialment aquells que han perdut els seus fills, les seves llars i els seus béns. Aquest sofriment diari m'ha motivat i m'ha fet molt compromesa amb el treball humanitari.

És un camí de treball dur, de sacrifici, de lluita i de passió el que m'ha portat aquí. Ser aquí avui vol dir que els somnis es fan realitat. Gràcies, Universitat Politècnica de Catalunya, per donar-me l'oportunitat de ser aquí i de compartir el meu viatge i els meus aprenentatges.

Tot i que hi ha hagut canvis dràstics sobre el terreny amb implicacions per a tot el poble palestí i no només els refugiats, les dones han estat entre les més desfavorides a causa dels nivells d'ingressos més baixos, l'exclusió social, les capacitats no desenvolupades i l'accés limitat als béns productius. A més de fer front als traumes psicològics, les dones han estat privades de la seva seguretat econòmica i es veuen obligades a buscar mitjans per donar suport econòmic a les seves llars en un moment de tancaments, bloquejos, pèrdua de l'habitatge i destrucció de la propietat. Aquestes situacions estan fent cada vegada més difícil participar en activitats econòmiques. Aquests problemes s'han

vist agreujats pel fet que moltes dones se'ls nega l'accés als serveis de salut i/o educació, i el veritable impacte se sent amb més intensitat pel deteriorament del teixit social palestí a causa de la segregació geogràfica, que ha aïllat a les dones de les xarxes informals que abans estaven en condicions de proporcionar-los un cert nivell de suport.

Mentre que tota la població civil ha patit com a conseqüència de la situació política i econòmica en general, ha estat particularment difícil per a les dones defensar els seus drets. Dit això, les dones palestines, jo inclosa, vam aconseguir introduir un sistema de quotes en l'Autoritat Palestina com a resultat de la pressió de les organitzacions de dones en el 2004, que garanteixen la participació de les dones en tots els consells municipals i locals i en el Consell Legislatiu Palestí. Això ha portat més dones al govern. Actualment, les dones representen el 17 % dels membres elegits a nivell local –jo, com a membre del consell municipal de Beit Jala, la meua ciutat, sóc una d'elles– i el 12,9 % dels elegits a nivell nacional. Aquest ha estat el factor més determinant en l'augment de la participació política de les dones. L'altre element és que alguns partits polítics promocionen activament les candidates. Com a resultat s'han produït alguns avenços en l'àmbit de la participació política de les dones.

Si bé la seva representació política ha millorat, això no necessàriament s'ha traduït en inclusió dels punts de vista i perspectives de les dones en els processos de presa de decisions. Les organitzacions de la societat civil ens diuen que les dones s'enfronten a moltes dificultats en el govern i algunes hi han renunciat. Les dones també estan insuficientment representades en els càrrecs de direcció de les organitzacions basades en l'afiliació, com els sindicats i les cambres de comerç, en la indústria i en l'agricultura.

L'ocupació israeliana no és la causa directa de les desigualtats de gènere en la comunitat palestina, però ha canviat les estructures i relacions de gènere. Amb la migració masculina, l'empresona-

ment i el martiri, s'ha exigint a les dones que facin front de forma més directa a l'ocupació, als conflictes, a les crisis familiars, a la pèrdua d'ingressos, a la cura dels pares d'edat avançada i a les malalties.

He treballat per capacitar les dones perquè participin en projectes de generació d'ingressos, els quals no només els permet contribuir a augmentar els ingressos de les seves llars, sinó que també les exposen a contextos fora del seu àmbit domèstic. L'augment dels ingressos de les dones promou el poder i la consciència social i política i la millora de la seva condició social. El meu treball en programes comunitaris sempre ha tingut un enfocament cap als drets humans, la resolució de conflictes i la tolerància, amb la finalitat de poder proporcionar marcs de referència i suport als grups de suport de la comunitat. Això implica la gent i fomenta un esperit de responsabilitat mútua i col·lectiva, en particular per al benestar de les dones i els joves.

Vinc d'Orient Mitjà, de la terra santa de Palestina; aquesta és la zona on la gent més sofreix. Palestina té una història única i un patrimoni cultural excepcional, però està en una situació política complexa.

Palestina ha jugat un paper important en la civilització humana amb el seu ric i divers passat, un patrimoni cultural abundant, i uns llocs arqueològics i religiosos que fan que Palestina sigui un centre únic de la història del món.

L'ocupació d'Israel controla gairebé tots els aspectes de la vida quotidiana dels palestins. Els nens i els joves, i especialment les nenes i les joves, tenen dificultats per arribar a l'escola; els pares tenen dificultats per arribar a la feina; hi ha dificultats per aconseguir que malalts i ferits arribin als hospitals; i moltes dones embarassades han parit els seus nadons en els punts de control. Aquests punts de control i el bloqueig de carreteres impedeixen i limiten la circulació dels palestins al seu propi país.

El 2002, Israel va començar a construir un mur, afirmant que era per la seva seguretat, que travessa la Cisjordània palestina, que significava confiscar grans extensions de terres agrícoles. A la meua ciutat han arrencat les oliveres que descendeixen dels temps de Crist per construir el mur, i han fet caure moltes llars i destruït cultius, allunyant molts palestins dels seus mitjans de supervivència i fent qualsevol desplaçament encara més difícil per a tota la població.

Malgrat tot això, no podem permetre'ns el luxe de renunciar a l'esperança, i no podem cedir a les onades de violència que envolten tant la societat palestina com la israeliana. Som una nació que està decidida a viure, i mantenim les mans obertes per a la pau i per al diàleg, un element fonamental i distintiu de com s'estableix la pau i que és crucial per assolir la nostra missió.

L'enfortiment del procés de consolidació de la pau a la nostra comunitat, així com la millora de l'acceptació i la comprensió entre israelians i palestins, depèn en part de comunicar-nos més positivament entre nosaltres, per tal d'abordar el llegat i la càrrega de violència i odi amb què carreguem els nostres fills i jovent. La meua visió per a la pau se centra en la introducció d'eines de comunicació per als nens palestins i israelians, els joves i les dones, i en facilitar i fer créixer una comunitat de constructors de pau, els quals faran d'inspiració cap a l'acció directa i concreta entre els éssers humans, que promogui un esperit de comprensió, tolerància i coexistència pacífica. Estimularem la cooperació entre les persones i ajudarem a disminuir els obstacles i les amenaces a la pau i la seguretat humana per a tothom.

No importa de quina part del món venim, tots som éssers humans. Tots busquem la felicitat i tractem d'evitar el sofriment. Tenim les mateixes necessitats humanes bàsiques. Tots els éssers humans desitgem la llibertat i el dret a determinar el nostre propi destí com a individus i com a pobles.

"El patiment del nostre poble durant els últims anys d'ocupació està ben documentat i és ben conegut; el sofriment dels israelians és també

ben conegut i reconegut. La nostra ha estat una llarga lluita i la nostra causa és justa i humana, perquè la violència només pot engendrar més violència i sofriment. L'Autoritat Palestina crida a la resistència pacífica i la nostra lluita ha de seguir sent no violenta i lliure d'odi. Hem de treballar dur per establir dos estats basats en els principis d'igualtat, el respecte, la confiança i el benefici mutu."

La pau que busquem es construeix sobre la decència, la confiança i l'esforç de cooperació, els drets humans, la convivència i el respecte mutu. Són paraules que es poden traduir a tots els idiomes del món. Són necessitats que desafien els que ara estan en conflicte armat.

Aquesta idea d'un món just i pacífic no és nova ni estranya per a nosaltres. Nosaltres, els palestins, estem preparats per reafirmar, amb l'evidència més concreta, la nostra disposició per ajudar a construir la solució dels dos estats, en què la gent pot ser productiva i pròspera.

La base de la nostra nació per prosperar és l'educació. La Universitat de Betlem o la "segona estrella de Betlem", com se l'anomena, il·lumina les carreres de molts joves palestins cap al servei al nostre estat en creixement a través de l'aprenentatge i el pensament acadèmic.

La Universitat de Betlem de la Terra Santa és una institució mixta cristiana catòlica d'educació superior fundada el 1973 en la tradició lasal·liana que està oberta a estudiants de totes les creen-

ces i tradicions. És la primera universitat establerta a Cisjordània i emfatitza l'excel·lència en els programes acadèmics i el desenvolupament dels estudiants com a persones compromeses i preparades per assumir posicions de lideratge en la societat. La Universitat aspira a fomentar els valors, els principis morals i la dedicació al servei del bé comú.¹

Una universitat que és pionera en l'apropament a les persones que componen la comunitat universitària, els futurs estudiants, els investigadors, els empresaris, les institucions i les empreses, que està present en **set ciutats catalanes**, és la **Universitat Politècnica de Catalunya**.

M'agradaria donar les gràcies al rector, al Consell i al Claustre d'aquesta universitat per convidar-me aquí i per atorgar-me aquest doctorat honorífic. Finalment, des d'aquest fòrum respectable demano que els nostres líders –palestins i israelians– treballin amb respecte i coratge per trobar una solució al conflicte violent en curs, amb la plena participació de les dones, i que arribin a un acord polític que sigui just i equitatiu. Això ha succeït en molts països, i per tant pot succeir al nostre país.

Moltes gràcies.

¹ <http://www.bethlehem.edu/about/mission-history>

Order of the award ceremony

Welcome from the rector of the Universitat Politècnica de Catalunya · BarcelonaTech, Prof Enric Fossas.

Reading of the Governing Council's agreement by the general secretary, Dr José M. Sallán.

Oration for Dr Amal Hadweh by the sponsor, Dr Lourdes Reig.

Conferral of the honorary doctorate on Dr Amal Hadweh by the Universitat Politècnica de Catalunya · BarcelonaTech.

Acceptance speech by Dr Amal Hadweh.

Speech by the rector of the UPC, Prof Enric Fossas.

Short concert by the UPC's choirs.

A Round of Three Country Dances in One, by Thomas Ravenscroft

Per Tu Jo Cantaria, by Marianne Meystre

Gaudeamus Igitur, arranged by Cornel Arany

The music will be performed by the EEBE's Gaudeamus choir, the PMT's choir, the FME's Ol-lari choir and the Arquitectura choir.

Gaudeamus Igitur

Gaudeamus igitur,
iuvenes dum sumus. (bis)
Post iucundam iuventutem,
post molestam senectutem,
nos habebit humus.

Vivat Academia,
vivant professores.
Vivat membrum quodlibet,
vivant membra quaelibet,
semper sint in flore.

Gaudeamus igitur,
iuvenes dum sumus. (bis)
Post iucundam iuventutem,
post molestam senectutem,
nos habebit humus.

Oration for the Dr Amal Hadweh by the sponsor

Dr Lourdes Reig
Universitat Politècnica de Catalunya · BarcelonaTech

SPACES FOR CHANGES

The space between ideas and change often seems insurmountable.

To our eyes, reality can seem so complex and convoluted that the risk of paralysis, of inaction, is a siren song that is strangely in tune with the multi-channel cacophony of everyday life. To not do anything because nothing can be done; it is a song, a litany, of resignation.

However, we believe that we must reach an awareness that the path between ideas and change –and I mean change understood as social transformation– is a road built of small actions for which many people may be responsible.

On this highway that separates the idea of change from change itself, some actions are a perfect fit. They are the actions of great men and women that cover great distances. But what is most commonly the case is that the road to changing the world for the better is just an arid, steep climb, and that most actions just

serve to prepare the next step and are coarse paving stones involving just a few millimetres of progress.

The road is long and winding.

If I had to describe Dr Amal Hadweh, I would say that she activates change. In the course of her life, she has repeatedly added fragments of material to achieve a better world in her case, to attain peace in one of the world's most violent territories.

Born in Palestine, she started her professional career as an English teacher in the West Bank. In the 1990s, she started work at UNRWA, the agency that the United Nations' General Assembly created in 1949 with the aim of giving support to Palestinian refugees in an emergency situation. Palestinian refugees total 5 million people –a third of the world's refugees– and they currently live in camps in Jordan, Lebanon, Syria and the occupied territories of Gaza and the West Bank.

The status of 'refugee' –the unfortunate fate of having to leave your own land and entering a never-ending stalemate– is no lon-

ger an episode in one person's life. Today it is a collective crisis of conscience in countries in which the news is broadcast live. There are examples that are very close to home of how countries become erratic when it comes to taking in people who are fleeing war and poverty and who are cast into an oblivion in which their rights and their human condition are ignored.

Let me just say that I am proud to remember that in this erratic scenario, universities and many civil society organisations have stepped forward to offer what we have to take people in, particularly those fleeing Palestine or the war in Syria.

Let me also say that these crises of conscience cannot be restricted to the time in which refugees appear on the news. At the UPC we contribute to taking in refugees and organise awareness-raising and dissemination activities.

Amal Hadweh worked for the United Nations in a situation of permanent conflict. At the beginning of her career, she held management and organisational posts in the Agency that influenced its 4,000 employees in the area. She later held responsibilities in programmes to improve refugees' mental health and eventually became responsible for a programme related to the Millennium Development Goals. Specifically, she managed the day-to-day running of the gender project. She conducted the integration of gender awareness in the UNRWA's departments, became a member of the committee of the work group on gender and began to look at topics linking gender, conscience and violence against women to communication, in particular, as a transformative instrument.

At the same time, Hadweh worked with Palestinian women to help them develop the skills that would allow them to take on more political and economic power and incorporate tools for combatting the domestic violence of which they are often the victims.

She is convinced that women must play a significant role in peace building and tries to empower women who can lead their communities and, with them, clear a path towards peace through dialogue. She herself is a heroic example of the political empowerment of women in a county in which the number of women in positions of power is very limited.

For these reasons, Dr Hadweh is the heart and soul of a project in which Israeli and Palestinian women participate in activities to engage in dialogue and work together to achieve peace.

Non-violent communication is one of the cornerstones of this activity. The goal is to change confrontational attitudes and create a climate of dialogue using techniques such as win-win and conflict resolution –focusing only on the parties to the conflict– and by developing negotiation, conciliation and mediation skills.

In this context of continued conflict, of war, Dr Hadweh has made of her career a catalyst for social change that engages those who are typically just the mute victims of the conflict, that is, women and children. With children, for example, she developed a line of action that aimed to incorporate non-violent communication in Palestinian and Israeli schools.

Dr Hadweh is an active participant in her community. She is a member of the Board of Trustees of Bethlehem University and, since 2012, serves on the Beit Jala Municipal Council, where she leads the city's strategic planning initiative to develop the economy, improve infrastructure, increase tourism and, in particular, empower women in this small city that is home to over 15,000 people.

A professor at Al-Quds University, she is also a promoter of the Palestinian-Israeli Women's Dialogue project of the Israel-Palestine Center for Research and Information –a think tank composed of Israeli and Palestinian citizens that aims to create

new concepts that can enrich socio-political discourse and make room for conciliation between the two communities– and a Palestinian representative in the Palestinian-Israeli International Dialogue group.

Dr Amal Hadweh has been a teacher, a town councillor, a communicator and an activist, and she has actively promoted two instruments that are powerful drivers of social change: women's empowerment and dialogue as a formula for overcoming conflict and achieving peace. She has done this through education, by working on leadership, communication and management skills and always adapting to the level of education of the women she works with.

As I was preparing this oration, I asked Amal what she was most proud of in her professional career. She explained that it was contributing to transforming the society in which she lives and being what she calls a 'peace builder'.

These symbols of her actions to change the world are the reasons we are here today. Luckily, just as she does, thousands, even millions of people all over the world take action every day and add one more paving stone to the rugged road that leads to change.

In the name of the UPC we wish to recognise many people's silent actions in the figure of Amal Hadweh.

I think it would be appropriate to recall some lyrics by Lluís Llach from his album *Temps de Revoltes*, a fragment of a song called "Els trens de Kosovo" [Kosovo Trains], about an infernal train that, in the song, comes from the Albanian town but could come from anywhere in Syria, Burundi or Sierra Leone, a train-boat that, making the most of a break in the weather, crosses the Strait of Gibraltar heading for a detention centre:

**Tornen els trens d'un temps que tots pensàvem lluny,
i ens desperta el 'traqueteig' de rodes i de llops,
la negror d'un temps que és a tan a prop,
la vergonya per no haver dit: PROU**

**[The trains from a time that we all thought long gone are back,
and the clanking of wheels and wolves awakens us.
The blackness of a time that is so near,
the shame of not having said: ENOUGH.]**

Thank you very much.

Acceptance speech by Dr Amal Hadweh

Ladies and gentlemen,

Today is an important day, not only for me but also for my family and my country. I feel truly honored to be here. Getting this honorary doctoral degree is something that I probably had in my dreams; never did I think that it would come true.

I am most privileged to receive this honorary doctorate from a university that plays such a big part in developing the potential and talent of tens of thousands of students who come from so many different parts of the world. The UPC has risen to become one of the 400 best universities in the world according to the 2016 Shanghai Ranking.

I am here to represent my people, namely refugees, who always need support and help. Being a woman and a UN staff worker who serves refugees in my country is proof that women can create change, serve communities and spread the peace that we miss. I am one of the people who have lost land, security, peace, and right of movement, but I have not lost hope in the future and in humanitarian and peaceful work.

I am here today to send the messages of peace that we need in our country and the message of humanitarian work. I am here to talk not only about the importance of the relief and development work that I have done but also about the actions that are needed to positively impact the realities of refugees and Palestinians in general.

I am not the only winner here; I share this appreciation with my UN organization, the United Nations Relief and Works Agency, which represents hope to many Palestinian refugees in the Middle East. UNRWA services include education, health care, relief and social services, camp infrastructure and improvement, microfinance and emergency assistance, even in times of armed conflict. UNRWA does not only serve Palestinian refugees, it also empowers them until a fair solution to their plight can be reached.

UNRWA has given female Palestinian refugees the opportunity to learn and work since its establishment. I am here to represent Palestinian women who spend most of their time serving communities, teaching, protecting Palestinian rights and making peace with the mechanisms of resilience that they have.

I am very proud of UNRWA, which lets the voices of refugees be heard amid crisis and conflict. Our Palestinian refugees are now considered one of the most educated groups in our society, and this is because of UNRWA. I can express my feelings of happiness when I meet or see members of the refugee community I serve holding senior and leading positions in our country. All of us, with the help of the international community and global society, should work together to create change and promote peace through our work and dedication.

I have mixed feelings of happiness, hope and sadness when I see and touch the strong will for life and peace of Palestinians, especially those who have lost their children, homes and property. This daily suffering has motivated me and made me very committed to humanitarian work.

It is the road of hard work, sacrifice, struggle and passion that has brought me here today. This means that dreams do come true. Thank you, Universitat Politècnica de Catalunya, for giving me the chance to stand here today and share my journey and my life lessons.

Although there have been drastic changes on the ground with implications for all Palestinians and not only refugees, women have been among the most disadvantaged due to lower income levels, social exclusion, undeveloped capabilities and limited access to productive assets. In addition to coping with psychological trauma, women have been deprived of their economic security and are being forced to seek means to financially support their households at a time of closures, blockades, loss of housing, and destruction of property. Such situations are making it increasingly difficult to engage in economic activities. These problems have been compounded by the fact that many women are denied access to health and/or education services, and the true impact is felt more acutely in light of the deterioration of the Palestinian social fabric because of geographical segregation, which has isolated women from the informal networks that were previously able to provide them with some level of support.

While the entire civilian population has suffered as a result of the overall political and economic situation, it has been particularly difficult for women to champion their rights. Having said that, Palestinian women, including me, have managed to introduce a quota system in the Palestinian Authority as a result of the lobbying of women's organizations in 2004, which guaranteed women seats in each municipal and local council and the Palestinian Legislative Council (PLC). This has brought more women into government. Women now represent 17% of elected members at the local level. I am one of them, as a member of the municipal council of Beit Jala, my city, and 12.9% of elected representatives at the national level. This has been the most decisive factor in increasing women's political participation. The other element is that certain political parties are active in promoting women candidates. As a result there have been some gains in the level of women's political participation.

While their political representation has improved, this has not necessarily resulted in the inclusion of women's visions and perspectives in decision-making processes. Civil society organizations report that women face difficulties in government and some have resigned. Women are also underrepresented in leadership positions in membership-based organizations such as trade unions and chambers of commerce, in industry and in agriculture.

The Israeli occupation is not the direct cause of gender inequalities in the Palestinian community; however, it has changed structures and gender relations. With male migration, imprisonment and martyrdom, women have been required to cope more directly with occupation, conflict, family crisis, income loss, elderly parents and sickness.

I have been working to empower women by getting them to participate in income generating projects, which do not only enable them to contribute to increasing their household income but also expose them to contexts outside their domestic realm.

Increased income promotes women's power and social and political awareness and improves their social status. My work with community programs has always involved addressing human rights, conflict resolution and tolerance in order to be able to provide frameworks and support for community self-support groups. This involves community members encouraging an ethos of mutual and collective responsibility, particularly for the wellbeing of women and young people.

I come from the Middle East, from the holy land of Palestine; this is the area where people are suffering the most. Palestine has a unique history and an outstanding cultural heritage, but it is in a complex political situation.

Palestine has played an important role in human civilization with its rich and diverse past, abundant cultural heritage, and the archaeological and religious sites that make Palestine a unique center of world history.

Israel's occupation is controlling almost all aspects of Palestinian daily life. Children and young people, especially girls, have difficulties getting to school; parents have difficulties getting to work; there are difficulties in getting the sick and injured to hospitals; and many pregnant women have delivered their babies at checkpoints. These checkpoints and roadblocks prevent and restrict the movement of Palestinians around their own country.

In 2002, Israel began constructing a wall, claiming it is for their security, through the Palestinian West Bank, which meant confiscating huge areas of agricultural land. In my city, they have uprooted the olive trees that are aged from Christ's time to build this wall, and they have demolished many homes and destroyed crops, cutting off many Palestinians from their means of survival and making travel even more difficult for the entire population.

In spite of all this we cannot afford to give up hope, and we dare not give in to the waves of violence engulfing both Palestinian and Israeli societies. We are a nation that is determined to live, and we still have our hands open for peace and dialogue, which is a fundamental and distinctive element of peacemaking that is crucial to achieving our mission.

Strengthening the peace-building process in our community, as well as improving the acceptance and understanding between Israelis and Palestinians, depends in part on communicating more positively with each other, in order to address the legacy and burden of violence and hatred borne by our children and youth. My vision for peace focuses on introducing communication tools to Palestinian and Israeli children, young people and women and on facilitating and growing a community of peace builders who will inspire concrete direct action among human beings that will promote a spirit of understanding, tolerance and peaceful coexistence. We will stimulate cooperation among people and help lessen the obstacles and threats to peace and human security for all.

No matter what part of the world we come from, we are the same human beings. We all seek happiness and try to avoid suffering. We have the same basic human needs. All of us human beings want freedom and the right to determine our own destiny as individuals and as peoples.

"The suffering of our people during the past years of occupation is well documented and well known; the suffering of the Israelis is also well known and acknowledged. Ours has been a long struggle and our cause is just and human because violence can only breed more violence and suffering. The Palestinian Authority calls for peaceful resistance and our struggle must remain non-violent and free of hatred. We need to work hard to establish two states based on the principles of equality, respect, trust and mutual benefit".

The peace we seek is built on decency, trust and cooperative effort, human rights, coexistence and mutual respect. These are words that translate into every language on Earth. These are needs that challenge those who are now in armed conflict.

This idea of a just and peaceful world is not new or strange to us. We Palestinians are prepared to reaffirm, with the most concrete evidence, our readiness to help build the two-state solution in which people can be productive and prosperous.

The basis for our nation to prosper is education. Bethlehem University or the second star of Bethlehem, as it is called, is lighting up the roads of many young Palestinians to serve our growing state through academic learning and thought.

Bethlehem University of the Holy Land is a Catholic Christian co-educational institution of higher learning founded in 1973 in the Lasallian tradition that is open to students of all faiths and traditions. It is the first university established in the West Bank and it emphasizes excellence in academic programs and the development of students as committed people who are prepared to assume leading positions in society. The University aspires

to fostering shared values, moral principles and dedication to serving the common good.¹

A university that is a pioneer in being close to the people who make up the university community, future students, researchers, entrepreneurs, institutions, and companies, that is present in **seven Catalan cities**, that is the **Universitat Politècnica de Catalunya**.

I'd like to thank the rector, the Council and the Senate of this university for inviting me here and for bestowing this honorary doctorate on me. Finally, from this respected forum I request that our leaders –Palestinians and Israelis– work with respect and courage towards a solution to the ongoing violent conflict, with the full participation of women, and that they reach a political agreement that is just and fair. This has happened in many countries before, so it could happen in our country.

Thank you.

¹ <http://www.bethlehem.edu/about/mission-history>

**UNIVERSITAT POLITÈCNICA
DE CATALUNYA
BARCELONATECH**

Campus d'Excel·lència Internacional